

Závrať z Tomášovy bomby

Věta, že holky jsou napřed, mi malinko pomohla. Snad jsem nebyla tak špatná a proradná. Byla jsem zkrátka napřed. Jenže co tohle slovíčko vlastně znamená? Jako kde napřed? V čem napřed? Když jsem si vzpomněla na Kryštofa, který byl o tři roky starší než já, vzdálenost mezi námi se mi zdála nepřekonatelná.

Napřed jsem se cítila snad jenom jednou, v tu chvíli, kdy mi mozek a tělo zahřálo pár kapek rumu. Ale ne, přeháním. Třeba taky to nedělní zasněžené ráno. Kdyby byl Kryštof v tu chvíli se mnou, řekla bych, ať zavře oči, a sama bych mu třela sníh po čele a po nose, po tvářích a podél rtů, opatrně kolem oparu.

Takhle jsem si začínala snít. Ale i zoufat. Co mám dělat? Myslím na Kryštofa, ačkoliv by mě stejně nechtěl. Mám ráda Tomáše, jenže jen jako kamaráda. Jsem dvanáctiletá holka. Jmenuju se Isabela. Žiju na statku. Bude jaro. Naším kozám se narodí kůzlátka. Měla bych se těšit. Ale mně je to jedno. Jsem jenom tak, že jsem. Chtěla bych být jinde, někde daleko, někde, kde bych byla jiná. Ale kde bych mohla být jiná, když jsem to pořád jenom já – dvanáctiletá Isabela? Jiná jsem akorát ve snění.

Dny se tak nijak vleklely, ale na konci dubna jednou večer zavolal Tomáš a vychrlil: „Iso, mám pro tebe bombu!“

„Jakou?“ nadhodila jsem docela v klidu.

Očekávala jsem, že mi nejspíš vyličí nějaký nový vynález.

„Největší bombu. To neuhodneš,“ ozvalo se na druhé straně.

„Já nechci hádat,“ pronesla jsem útrpně.

„Šílenou bombu!“ přidával Tomáš. „To budeš čubrnět!“

Začínala jsem být zvědavá. Jakou šílenou bombu bych se mohla dozvědět?

„Tak už mě nenapínej!“

„Iso, pojedeme k moři! Naši tě se mnou vezmou v létě do Bretaně! Záleží jedině, co řeknou vaši. Ale to ti snad dovolí. Bomba, co?“

